

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622201100
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1622201100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej: Remedium Legal, s. r. o., Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: H. G., W. XX.X.XXXX, M. F. I. T., I. T., o zaplatenie 2.419 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 4Csp/41/2022-116, zo dňa 7.6.2023 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu 18.5.2022 domáhal proti žalovanému zaplatenia 2.419 eura (pozostávajúcej z neuhradenej istiny úveru 1.942,65 eura, zmluvných úrokov 399,26 eura, úrokov z omeškania 43,37 eura a poplatkov vo výške 33,72 eura) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.942,65 eura od 23.6.2021 až do zaplatenia na tom skutkovom základe, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.6.2021, uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej tiež len „Slovenská sporiteľňa, a. s.“) a žalobcom, postúpil postupca žalobcovi pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čílen časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným v zmysle zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku 30.7.2019 Zmluvu číslo XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu, pričom k samotnému uzatvoreniu zmluvy došlo elektronicky prostredníctvom služby Internetbanking pomocou tzv. bezpečnostného predmetu (GRID kartou, SMS kľúčom alebo elektronickým osobným kľúčom). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania prostriedkov, ich splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a v obchodných podmienkach. Žalovaný i napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k 2.3.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia

predmetnej pohľadávky predstavovala 2.419 eur a pozostávala z neuhradenej istiny úveru 1.942,65 eura, ďalej zmluvných úrokov 399,26 eura, úrokov z omeškania 43,37 eura a poplatkov vo výške 33,72 eura. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania počnúc dňom 23.6.2021, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. V podaní doručenom súdu prvej inštancie 4.11.2022 žalobca okrem iného doplnil, že žalovaný prostredníctvom návrhu na uzavretie zmluvy o splátkovom úvere navrhol právnenému predchodcovi, prostredníctvom služby Internetbanking, uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere, na základe ktorej mal žalovaný čerpať úver. Právny predchodca 30.7.2019 akceptoval listom s názvom „Potvrdenie o uzavretí zmluvy“ návrh žalovaného v znení ako mu bol doručený. Týmto návrhom žalobca nedisponuje. Na základe uvedených skutočností bola medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu uzatvorená zmluva o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v celkovej výške 2.000 eur s úrokovou sadzbou 11,90 %, so zohľadnením zľavy z úrokovej sadzby a výškou splátky 39,95 eura v počte splátok 78.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a. s. poskytla žalovanému úver vo výške 2.000 eur. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z.), keďže Slovenská sporiteľňa, a. s. pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

3. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom ozrejmil, že vo všeobecnosti platí, že pod vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je určitá osoba subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Pre posúdenie, kto je v spore vecne legitimovaný je rozhodujúce výlučne právo hmotné. V prípade dvojstranných právnych vzťahov, v ktorých strany stoja navzájom v spore, sa rozlišuje vecná legitímácia aktívna (na strane žalobcu) alebo pasívna (na strane žalovaného). Z hľadiska vecnej legitímácie je teda podstatné, že ten, kto žaluje, je aj v skutočnosti podľa hmotného práva nositeľom oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitímácia), resp. ten, kto je žalovaný, je aj reálne nositeľom povinnosti, ktorá je predmetom konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá, alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

4. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore vyvodzoval zo Zmluvy o postúpení pohľadávok číslo XXXX/XXX/CE zo dňa 22.6.2021 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, v spojení s prílohou k tejto zmluve, na základe čoho malo k 22.6.2021 dôjsť k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu. Postúpenie pohľadávky je upravené v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. V posudzovanej veci však predmetom postúpenia bola pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, takže na jej platné postúpenie museli byť splnené aj podmienky uvedené v § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti skúmal, či v danom prípade bol splnený predpoklad uvedený pod písm. b) tohto ustanovenia, t. j. či postupovaná pohľadávka bola splatná v celom rozsahu. Spomínané ustanovenie totiž vyžaduje postúpenie pohľadávky buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (teda ak došlo k zosplateniu úveru).

5. Žalobca tvrdil, že žalovaný úver riadne nesplácal, preto 2.3.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Súd prvej inštancie sa preto zaoberal tým, či v predmetnej veci boli splnené podmienky pre predčasné zosplatenie tohto úveru vyplývajúce z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa pre platné zosplatenie úveru vyžaduje: 1/ existencia omeškania dlžníka so zaplatením aspoň jednej splátky minimálne 3 mesiace, 2/ upozornenie dlžníka veriteľom na možnosť zosplatenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením, 3/ doručenie oznámenia o zosplatení úveru dlžníkovi.

6. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný v období od 20.9.2019 do 30.1.2021 uhradil na úver (mimo splátok poisťného) celkom sumu 128,11 eura, teda nemal uhradenú ešte ani celú mesačnú splátku splatnú dňa 20.12.2019. Žalobca doložil do spisu list Slovenskej sporiteľne, a. s. zo dňa 30.1.2021, v ktorom táto oznamuje žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky z predmetného úveru vo výške 557,57 eura, vyzýva ho na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy a zároveň ho upozorňuje, že ak v uvedenej lehote túto sumu neuhradí, bude oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stane pohľadávka z úveru splatnou v celom rozsahu. V tejto súvislosti žalobca taktiež tvrdil (len všeobecne, bez bližšej konkretizácie), že žalovaný, ktorý sa dostal do omeškania so splácaním úveru pod dobu dlhšiu ako tri mesiace, bol v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že sa jedná o také skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne preukázania splnenia týchto podmienok, a to i napriek tomu, že žalovaný uvedené skutkové tvrdenia v konaní nepoprel (mutatis mutandis nižšie citovaný judikát R 6/2022). Žalobca však súdu prvej inštancie ničím nepreukázal, že Slovenská sporiteľňa, a. s. spomínaný list doručila do dispozičnej sféry žalovaného. Z uvedeného je zjavné, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru vyplývajúce z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho Slovenská sporiteľňa, a. s. nebola oprávnená úver zosplatniť. List zo dňa 4.3.2021, ktorým Slovenská sporiteľňa, a. s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru k 2.3.2021, je preto treba považovať za absolútne neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to, že k platnému zosplatneniu úveru nedošlo a termín konečnej splatnosti úveru nastane až 20.2.2026, súd prvej inštancie dospel k záveru, že postúpenie predmetnej pohľadávky voči žalovanému zo Slovenskej sporiteľne, a. s. na žalobcu, bolo podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. neplatné.

7. So zreteľom na to, že veriteľom pohľadávky v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok bola Slovenská sporiteľňa, a. s., teda banka, na platné postúpenie pohľadávky na žalobcu bolo taktiež nevyhnutné splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky vyplývajúcich z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie v tejto spojitosti poukázal na judikát R 60/2018, z ktorého právnej vety vyplýva, že postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. V odôvodnení tohto rozhodnutia dovolací súd zdôraznil, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

8. Súd prvej inštancie na tomto mieste opätovne poukázal na právnu vetu judikátu R 6/2022, v ktorej sa uvádza: „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.“ Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je teda povinný nielen tvrdiť, ale i preukázať, že pred postúpením bola predmetná pohľadávka splatná, že banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient i napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 kalendárnych dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie postupníka, a to i v prípade, keď sa spotrebiteľ svojich práv v konaní výslovne nedovoľáva, nakoľko v takom prípade sa ustanovenie § 151 ods. 1 C. s. p. o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení neuplatní. Samotná pasivita žalovanej strany v tomto smere preto nemôže viesť k aplikácii ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 C. s. p. a zakladať povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (k tomu aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 246/2019).

9. Keďže k platnému zosplatneniu úveru nedošlo, mal súd prvej inštancie za zrejmé, že predmetná pohľadávka v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nebola splatná a nebola preto splnená hneď prvá podmienka pre postúpenie pohľadávky. Aj keby bol úver platne zosplatnený, žalobca v konaní nepreukázal, že výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 18.3.2021 na úhradu dlžnej sumy s upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe, bola pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok doručená do dispozičnej sféry žalovaného. V tejto súvislosti taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 31.3.2022, sp. zn. 2 Cdo 266/2020, v ktorom dovolací súd dospel k záveru, že oznámeniu o mimoriadnom zosplatnení úveru nemožno priznať charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Je teda zjavné, že v danom prípade neboli splnené ani podmienky pre postúpenie predmetnej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo zakladá ďalší dôvod neplatnosti

postúpenia podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na neplatnosť postúpenia predmetnej pohľadávky nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tejto veci. Súd prvej inštancie preto žalobu v celom rozsahu v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 prvej vety, § 2 písm. a), b), d), § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 565, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, ods. 2, § 525 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a hoci mal žalovaný v konaní plný úspech, keďže žaloba bola zamietnutá, nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi mu nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli (viď R 72/2018).

10. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť alebo zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé a nepreskúmateľné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že k zamietnutiu žaloby došlo pre neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru a došlo k postúpeniu tzv. živého úveru. Dôvod neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti súd prvej inštancie vzhliadol v nepreukázaní doručovania výzvy zo dňa 30.1.2021 podľa 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka postupom žalovanému, s čím sa nestotožnil a tento záver súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Ohľadom doručovania výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tvrdil a tvrdí, že predmetná výzva bola žalovanému riadne doručovaná, pričom toto tvrdenie žalobcu bolo počas celého konania nesporným skutkovým tvrdením. Žalovaný bol v konaní absolútne pasívnou stranou sporu, k veci sa žiadnym spôsobom nevyjadril, pojednávaní sa nezúčastnil. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný nič netvrdil a teda ani nepoprel žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu, hoci na to mal vytvorený dostatočný procesný priestor, ktorý však nevyužil. Keďže skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou (v zmysle 150 ods. 1 a nasl. C. s. p.) popreté, v zmysle § 151 ods. 1 C. s. p. ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalobca (právny predchodca) riadne doručoval vyhotovené výzvy žalovanému. Na základe uvedeného zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru riadne vyzývaný na úhradu dlžnej sumy s upozornením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pre vylúčenie všetkých pochybností príkladmo poukázal na rozhodnutie súdu, aplikovateľné na predmetný spor, podľa ktorého ak žalobca predloží v súdnom konaní (nejakú) výzvu, potom nemusí osobitne tvrdiť, že predmetnú výzvu aj dal na poštovú prepravu - je nelogické, aby tvrdenie, že dlžník bol písomne vyzývaný na úhradu dlhu, bolo chápané len tak, že veriteľ výzvu vyhotovil takpovediac len pre seba a takto si ju ponechal pre vlastné potreby, pričom poukázal na niektoré rozhodnutia krajských súdov, v ktorých pomerne jednoznačne uviedli, že otázka doručovania výzvy je otázkou skutkovou, ktorá ak zostane nepopretá, považuje sa za nespornú (a teda ju nie je potrebné ďalej dokazovať). Nakoľko konajúci súd zastal názor, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 30.1.2021 v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. uzavrel, že zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, zaslal ako dôkaz doručovanie predmetnej výzvy zo dňa 30.1.2021, pričom mal za to, že aj s ohľadom na nespornosť skutkových tvrdení nejde o novotu v odvolacom konaní (žalobca mal odôvodnené očakávanie, že nie je potrebné preukazovať nesporné skutkové tvrdenia v konaní, pričom na doplnenie preukázania predmetnej výzvy zo dňa 30.1.2021 konajúci súd žalobcu nevyzýval). Zároveň aj bez ohľadu na skutočnosť, že uvedená otázka je záležitosťou právneho posúdenia uviedol, že svoju povinnosť tvrdenia ohľadom uplatňovaného nároku spolu s odkazom na predložené dôkazy si splnil a považuje za neúčelné, aby bol povinný v konaní tvrdiť aj to, čo jednoznačne vyplýva z dôkazov. S ohľadom na vyššie uvedené mal za to, že konajúci súd v danom konaní neprezentoval pred stranami sporu žiadne skutočnosti ohľadom uplatneného nároku za sporné v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie prekvapivé, a zároveň nepreskúmateľné. Žalobca sa objektívne domnieval, že súd prvej inštancie považuje uplatnený nárok za preukázaný a dôvodný v celom rozsahu. Svoju neúčast' na nariadené pojednávanie na deň 7.6.2023 ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti - nenvyšovania trov konania ako aj z dôvodu, že sa dostatočným spôsobom vyjadril

ku všetkým skutočnostiam, na ktoré ho vyzýval konajúci súd (pričom žiadnym spôsobom nevyzýval žalobcu na doplnenie skutočností ohľadom doručovania), čím nadobudol legitímne očakávanie, že jeho návrhu bude vyhovené v celom rozsahu. Zastával názor, že ak okresný súd považoval uplatňovaný nárok čo i len v časti, za nepreukázaný, resp. sporný mal žalobcu vyzvať na doplnenie dôkazov, prípade dopytovať žalobcu za účelom vyjadrenia v konaní ohľadom doručovania. Súd prvej inštancie však v prejedávanom prípade žalobcu na doplnenie dôkazov ohľadom doručovania, resp. vyjadrenie sa k týmto skutočnostiam, ktoré považoval za nepreukázané nevyzval, v dôsledku čoho mu odňal možnosť konať pred súdom, nakoľko mu neumožnil vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré sám považoval len samotný súd za nepreukázané. Pre komplexnosť prípadu uviedol, že výzvou zo dňa 17.10.2022 ho súd prvej inštancie žiadal o predloženie zmluvy číslo XXXXXXXXXXXXX, avšak žiadnym spôsobom ho nevyzýval na doplnenie, resp. preukázanie doručovania výzvy zo dňa 30.1.2021, v dôsledku čoho má za to, že nemôže predvídať myšlienkové postupy súdu pokiaľ súd až v rozhodnutí konštatuje nepreukázanie doručenia. Uvedený postup súdu prvej inštancie považuje za porušenie princípu právnej istoty, kedy mal legitímne očakávanie, že súd nemôže zamietnuť uplatnený nárok z dôvodov, ktoré neboli medzi stranami sporu sporné. Žalovaný v danom prípade nevyjadril pochybnosť o žalobcom uplatnenom nároku, urobil tak napokon len konajúci súd na základe svojvoľného postupu a nerešpektovania základných ustanovení C. s. p. a jeho zásad a princíпов, v zmysle ktorých je koncipovaný.

11. Namietal, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces je okrem iného aj kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle ako aj právo na riadne vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. Poukázal na odbornú literatúru ako aj zmysel Základných princíпов civilného sporového konania. Prijatím nových civilných kódexov došlo k zásadnej úprave civilného sporového konania. Už samotnými pojmi procesný útok a procesná obrana zákonodarca zdôrazňuje kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Ustanovenia § 149 až 154 C. s. p. predstavujú inštitucionálne prehĺbenie sporovosti konania upraveného v civilnom kódexe, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Nová právna úprava v ustanovení § 150 C. s. p. zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 C. s. p.) alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 C. s. p.). V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 151 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle ustanovenia § 296 C. s. p. Žalobcom tvrdené skutkové tvrdenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uvádzal tvrdenia, ktorými spochybňoval tvrdenia žalobcu, že právny predchodca nedoručoval výzvu zo dňa 30.1.2021, takéto úvahy súdu prvej inštancie považuje za tendenčné špekulácie, ktorými mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom v otázke spornosti/nespornosti skutkových tvrdení poukázal na právnu doktrínu a vo vzťahu k doručovania (akejkoľvek) výzvy, poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov podporujúce ním prezentovaný právny názor s tým, že je nesprávny procesný postup súdu, ak dospel k záveru, že je oprávnený popierať nesporné skutkové tvrdenia (za spotrebiteľa). Mal za to, že súd je povinný osvojiť si skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení procesných strán, t. j. nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom tých skutočností, ktoré medzi nimi nie sú sporné a môže ich tak bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia. Nie je potom zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie nesporné skutkové tvrdenia žalobcu de facto poprel - ak právne uzavrel, že doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka preukázané nebolo. Uviedol, že „ochrana spotrebiteľa“, ktorú súd prvej inštancie zrejme hodlal dosiahnuť uvedeným postupom, je v konečnom dôsledku takou ochranou, ktorá spotrebiteľov poškodzuje. Zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky - a to všetko za situácie, kedy žalobca podľa jeho názoru listinnými dôkazmi preukázal opak a postup podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) nebol medzi stranami ani sporný (žalovaný tieto skutkové tvrdenia nepoprel) - pre žalovaného znamená, že síce nie je nútený podrobiť sa prípadnému nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, avšak prakticky sa dostáva do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu teda má svoj dlh vlastne splniť, aby dosiahol napr. výmaz z úverového registra. Postupca totiž naďalej zastáva názor, že postupoval v prísnom súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca zostane veriteľom žalovaného aj v takom prípade,

ak by napadnutý rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť, nakoľko táto pohľadávka na neho bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá nebola nikdy výrokom súdneho rozhodnutia určená ako absolútne neplatná, čím nie je dôvod na vrátenie pohľadávky postupcovi (keď tento navyše deklaruje v zmluve o postúpení pohľadávok postup v prísnom súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách). Žalobca naopak - pri rešpektovaní názoru súdu ohľadom nepreukázania platnosti postúpenia pohľadávky - je síce veriteľom spotrebiteľa (keďže zmluva o postúpení nebola výrokom vyhlásená za absolútne neplatnú), avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia (a to ani v situácii, ak by na tom žalovaný trval), nakoľko by sa vystavil riziku súdneho konania a posúdenia, že koná v rozpore s odbornou starostlivosťou, pokiaľ má vedomosť o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie a napriek tomu prijal plnenia titulom pohľadávky, ktorej postúpenie je sporné. Ak by mal preto žalovaný (spotrebiteľ) záujem dobrovoľne splniť svoj dlh (nakoľko napr. chce plniť záväzky, k splneniu ktorých sa zaviazal, resp. by chcel napr. dosiahnuť výmaz z úverového registra, etc.), tak dôsledkom rozhodnutia súdu sa dostáva do situácie absolútnej právnej neistoty, nakoľko v reálnej praxi nevie komu má plniť, keďže obaja domnelí veritelia (postupca a žalobca) sa z pochopiteľných vyššie uvedených dôvodov zdráhajú takto poskytnuté plnenie titulom dlhu prijať, aby sa nevystavili riziku prijatia bezdôvodného obohatenia a konania v rozpore s odbornou starostlivosťou. Z uvedeného dôvodu považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za len veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa (v rovine zamietnutia žaloby). Záverom uviedol, že sa nestotožňuje s odôvodnením konajúceho súdu v bode 33 napadaného rozhodnutia, nakoľko v súvislosti s podmienkami vyžadovanými ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to: 1/ výzvou označenou ako „Výzva“ zo dňa 30.1.2020, 2/ výzvou označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 4.3.2021, ku ktorej žalobca pripojil obálku neprevzatú v odbernej lehote, preukazujúcu doručenie tejto výzvy žalovanému. Na základe uvedeného považuje za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti ďalej poukázal na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Napadnuté rozhodnutie však nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít, pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako aj, či výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno rozumieť podanie, ktorým veriteľ vyhlasuje splatnosť pohľadávky. Aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8 Cdo 169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti. Uvedený právny záver plne korešponduje s autonómiou vôle v súkromnoprávných vzťahoch, kedy nič nebráni subjektu práva spísať viacero právnych úkonov do jednej listiny. Na základe uvedeného považuje za preukázané, že nesprávnym procesným postupom súdu došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý proces v zákonom predpokladanej intenzite.

12. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s odvolaním žalobcu a uviedol, že právna predchodkyňa žalobcu ničím nepreukázala, že Slovenská sporiteľňa, a.s. mu tento spomínaný list doručila a tým neboli splnené zákonné podmienky zosplatenia úveru.

13. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.5.2024 (§ 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p.).

14. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako

aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1

C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku proti žalovanému, ktorého sa žalobca domáhal titulom Zmluvy o úvere zo dňa 30.7.2019.

15. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými aspektmi predmetnej žaloby.

16. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 3.10.2011, sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

17. V nadväznosti na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd už len dodáva, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (Článok 2 C. s. p.). Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.1.2018, sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. R 71/2018).

18. Súd prvej inštancie svoje úvahy založil na tom, že postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný nielen tvrdiť ale i preukázať, že pred postúpením bola predmetná pohľadávka splatná, že banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie dlhu a klient napriek tomu zostal v omeškani so splatením svojho záväzku aspoň 90 kalendárnych dní a nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie postupníka a to i v prípade, keď sa spotrebiteľ svojich práv výslovne nedovoľáva, nakoľko v takom prípade sa ustanovenie § 151 ods. 1 C. s. p. o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení neuplatní a samotná pasivita žalovanej strany v tomto smere nemôže viesť k aplikácii § 151 ods. 1, ods. 2 C. s. p. a zakladať povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Žalobca pritom v odvolaní úplne opomína, že súd prvej inštancie svoje úvahy založil na rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR vyjadrenej v rozsudku zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 4 Cdo 162/2020, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 6/2022 a v rozsudku zo dňa 24.4.2018, sp. zn. 1 Cdo 147/2017, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 60/2018. A pretože v tomto prípade ide o rozhodnutia najvyššieho súdu zásadného významu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho

súdu a súdov Slovenskej republiky, ktoré predstavujú ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, od ktorej (okrem celkom výnimočných prípadov) nie je v obdobných veciach možný odklon, je nutné konštatovať, že závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie rešpektujú princíp právnej istoty, v zmysle ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; neobstojí preto námietka žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé.

19. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že výzve Slovenskej sporiteľne, a. s. zo dňa 18.3.2021 na úhradu dlžnej sumy nemožno priznať charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.3.2022 sp. zn. 2 Cdo 266/2020, v ktorom dovolací súd v rámci riešenia dovolacej otázky „či výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“, dospel k záveru, že: „Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.“ Na tomto právnom názore zotrval najvyšší súd aj v uznesení zo dňa 27.10.2022, sp. zn. 4 Cdo 75/2020, v ktorom skonštatoval neprípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. ohľadne tejto dovolacej otázky s poukazom na to, že už bola vyriešená v uznesení sp. zn. 2 Cdo 266/2020. K poukazu žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 27.1.2022, sp. zn. 8 Cdo 169/2020, odvolací súd uvádza, že v tomto rozhodnutí dovolací súd odmietol dovolanie z procesných dôvodov a právnu otázku „či výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“ neriešil. Právny názor súdu prvej inštancie preto aj v tomto prípade možno považovať za súladný so súdnou praxou najvyšších súdnych autorít.

20. Pokiaľ žalobca (až) v odvolacom konaní pripojil listinný dôkaz - doklad preukazujúci doručenie výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 30.1.2021, odvolací súd uvádza, že ide o uplatnenie novoty v odvolacom konaní. V zmysle § 366 písm. d) C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo na uvedenie prípadných novôt je podmienené tým, že odvolateľ prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené na súde prvej inštancie, nemohol uplatniť na súde prvej inštancie bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty odvolací súd nemôže prihliadnuť; na diskvalifikáciu novoty postačí opomenutie jej uvedenia a zavinenie z nebanlivosti. Žalobcom uvádzaný dôvod uplatnenia novoty v odvolacom konaní - skutočnosť, že žalobca sa spoliehal na to, že bude súdom vyzvaný na predloženie dôkazov, resp. že súd prvej inštancie bude vychádzať z nespornosti skutkových tvrdení - je z hľadiska § 366 C. s. p. t. j. okolnosti, že takýto dôkaz nemohol predložiť bez svojho zavinenia, <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523366'&ucin-k-dni='30.12.9999'>hoci ním zjavne disponoval už v priebehu konania na súde prvej inštancie, bez právnej relevancie. V intenciách vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu, predmetný dôkaz by napokon nebol ani spôsobilý zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie v prospech žalobcu.

21. K námietke žalobcu, ktorá sa týka porušenia práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces malo podľa žalobcu spočívať v tom, že súd prvej inštancie neprezentoval pred stranami sporu žiadne skutočnosti ohľadom uplatneného nároku za sporné, nevyzval žalobcu na doplnenie dôkazov. Odvolací súd tu predovšetkým poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, konkrétne odsek 4, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že vo veci nariadil pojednávanie na 7.6.2023, žalobca v podaní doručenom súdu prvej inštancie 1.6.2023 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a navrhol, aby v záujme hospodárnosti konania s prihliadnutím na skutkový a právny stav veci súd rozhodol o žalobe na základe predložených dôkazov bez účasti sporných strán, k čomu udelil súhlas. Súd prvej inštancie, na pojednávaní, ktoré sa konalo 7.6.2023 určil, ktoré skutkové tvrdenia medzi stranami považuje za sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná

a ktoré dôkazy nevykoná; tiež uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci; riadnym doručením predvolania na pojednávanie žalobca mal vytvorenú procesnú možnosť zúčastniť sa pojednávania osobne alebo prostredníctvom právneho zástupcu, reagovať na skutočnosti, ktoré súd na pojednávaní uviedol; žalobca však túto možnosť nevyužil. V procesnom postupe súdu prvej inštancie nedošlo k žiadnemu pochybeniu, ktoré by napĺňalo odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.

22. S poukazom na vyššie uvedené, neboli skutočnosti uvádzané žalobcom ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Keďže žalobca v podanom odvolaní ďalej neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorému by inak patrila náhrada trov odvolacieho konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).